

maal for saa vidt allerede foregrebet, og hvis man skulde komme til et andet Grundlag for Ejendomsbeskatningen, en Beskatning ud fra andre Hensyn, saa vilde hele den Prøve, der herigennem skulde sættes i Værk, være ganske spildt.

Den højtærede Finansminister mente at Afsnit C., af Formuebeskatningsloven, som nu er faldet bort, meget godt vilde kunne praktiseres, hvis den var vedtaget. Efter de Regler, der fandtes i Skattelovforslaget, vilde dette ikke kunne have ladet sig gøre. Saa maatte det være ført ud i Livet gennem ministerielle Fortolkninger, men dette er en meget uheldig Maade at føre Love ud i Livet paa. Der er — og det blev i øvrigt sagt af Venstres Ordfører (Dalsgaard) — en vid Forskel mellem de Skatteobjekter, der vil blive inddraget gennem Afsnit C., dels de likviderende Selskaber — og der ligger jo et Skatteobjekt, der er synligt for alle, et Skatteobjekt, som man kun kan beklage, at den højtærede Finansminister ikke har kunnet drage sig til Nytte —, dels den Indtægtsfremgang og Formuefremgang, som konstateres gennem Salg af Ejendom. Her er der saa mange forskellige Forhold, der griber ind, og saa meget, der taler imod at gøre dette til et Skatteobjekt, særlig som Indtægtsskat, at det maa møde bestemt Modstand. Den Mand, som har Avance ved Salg af en Ejendom, kan have haft Tab ved Driften af Ejendommen i en Række Aar, saa er det ganske urimeligt, at han ikke skulde have dette Driftstab erstattet ved et forholdsvis heldigt Salg. Den samme Mand, som sælger sin Ejendom dyrt, skal maaske kort efter købe en anden, der bliver lige saa dyr, og den Mand, der sælger sin Ejendom og har solgt den under Forudsætning af, at han kunde eller var nødt til at trække sig tilbage til en mere rolig Tilværelse og maaske alligevel kunde have den samme Indtægt, maaske en mindre, vilde pludselig se hele sin pekuniære Status forrykket, hvis der skulde svares Indtægtsskat af en Del af den Formueforøgelse, han har faaet. Det er et saa ganske urimeligt Skattegrundlag, der her er foreslaaet, at man kun kan være glad for, at det er gaaet ud af Forhandlingene.

Jeg skal saa kun gøre et Par Bemærkninger, dels til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), dels til det ærede 12te landstingsvalgte Medlem (Ole Hansen), Det ærede 12te landstingsvalgte Medlem nævnedes, at man ikke fra anden Side under Forhandlingerne havde hørt Ordet Sparsommelighed. Ja, det kommer jo ikke just

an paa Ordene, naar kun Meningen er der, og naar man taler om Sparsommelighed, maa man kunne paavise, paa hvilke Omraader der skal vises Sparsommelighed. En Mængde af de Udgifter, som den højtærede Finansminister skal skaffe Dækning for, er givet ved de Love, Rigsdagen har vedtaget og vi alle stemt for, og at disse Udgifter udredes, kan man ikke bebrejde hverken Finansministeren eller de andre Ministre. Min Udtalelse i Slutningen af min Tale vil imidlertid godtgøre, at jeg havde min Opmærksomhed stærkt henvendt paa de Penge, der gives unødvendigt ud, og i saa Henseende opfordrede jeg den højtærede Finansminister til at søge at indvirke paa sine to Kolleger, at de ikke ansporede til at bruge flere Penge, end det var nødvendigt. Det var det, jeg udtalte i Gaar. Forholdet er altsaa ikke, som det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds sagde, det, at jeg ankede over, at Pengene stilledes til Raadighed. Nej, Pengene erstilledes til Raadighed af Rigsdagen, de er til Raadighed, og der er Brug for dem, men jeg ankede over, at de ærede Ministre ansporede deres kommunale Myndigheder til at bruge dem, selv om de kommunale Myndigheder ikke ansaa det for nødvendigt i de paagældende Kommuner at gøre Brug af disse Midler. Thi den Omstændighed at Midlerne erstilledes til Raadighed, er jo ikke det samme som et Paalæg om, at alle disse Penge skal gives ud.

Ole Hansen: Det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard) gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han opfattede mine Udtalelser før som en Bebrejdelse mod ham for ikke at have talt om at holde igen med Udgifterne. Jeg udtalte det slet ikke som nogen Bebrejdelse, hverken mod det ærede Medlem eller mod andre ærede Medlemmer her i Tinget. Jeg fremhævede som en Kendsgerning, at saadan var Forholdet, og jeg betragter dette, at der ikke var talt herom, som et Udtryk for den Tanke: „Hvad kan det nytte?“

Jeg vil for øvrigt gerne gøre et Par Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, som den højtærede Finansminister henvendte til mig angaaende det samme Spørgsmaal, og jeg vil da ganske kort erindre om, at for nogle og tyve Aar siden havde jeg den Fornøjelse at sidde sammen med den højtærede Finansminister i Folketingets Finansudvalg, og at vor Opgave den Gang var — og det er jeg temmelig sikker paa, at vi var fuldstændig enige om — at sørge for at spare paa de forskellige Poster, hvor der med Rimelighed kunde spares. Vi gik